

лихоимство, и развалихъ правосъдіето. За туй Евреитѣ пожелахъ да иматъ Царь.

Богъ имъ избра, чрезъ Самуила, за царь Саула отъ Венеаминовото племе. Самуилъ го помаза съ Священното миро, но Саулъ не испълни Божіята воля.

На негово мѣсто Богъ избра Давида, най младия отъ седемьтѣ сынове Іесеевы, отъ Іудовото племе. Давидъ ся прослави съ туй, чи на войната хвърли камькъ съ пращовата, и уби Голиаѳа Филистимлянина, който имаше необыкновенъ рѣстъ и сила. Саулъ завиждаше на славата му. Но Давидъ го почиташе като Божій помазанникъ и съ кротость и терпѣніе пренесе отъ него дълго-временно гоненіе.

Кротостьта и благочестіето на Давида спечелихъ му особенно благволеніето Божіе. Сльдь Сауловата смърть, той царува надъ Евреитѣ, побѣди много народы, распространи царството си; но, което е най забѣлжително; той изново получи обѣтованіе, подобно Аврааму, че отъ неговото племе ще ся роди Спасительтъ на мѣръ, който ще царува вѣчно.

Преимникъ Давидовъ бѣше Соломонъ, сынъ му, той е славенъ съ мѣдростьта, която испоси отъ Бога съ молитва. На мѣсто предишната скинія, той сгради во слава Божія великолѣпенъ храмъ въ столичныя градъ Іерусалимъ. Неговото царствованіе бѣ мирно.